

[Arbejdsministeren]

i det radikale forslag, et kontrolleret udviklingsarbejde, før man griber til at lave regler om samarbejde.

Det udviklingsarbejde har vi vilje til at gennemføre. Vi er i gang med det. Det behøver ikke at afvente beslutninger om OD i det private erhvervsliv; det kan simpelt hen gennemføres her og nu.

Så hvis man skal være venlig – og vi er jo venlige i regeringen – må man karakterisere Socialdemokratiets forslag vedrørende de offentligt ansatte som et stort og rent blålys – simpelt hen et blålys. De offentligt ansattes organisationer kan få lov til at vælge et antal repræsentanter til amtsfondene; det er det hele. Den enkelte offentligt ansatte vil – bortset fra det stigende skattetryk – overhovedet ikke mærke til det, hvis det socialdemokratiske forslag bliver gennemført. Det er at have de offentlige med i sine forslag; de har ingen som helst direkte personlig glæde af det.

Regeringen har to hovedmål med sin plan: vi ønsker at styrke alle ansattes tilknytning til deres arbejdsplads gennem overskudsdeling dér, hvor det kan lade sig gøre, og vi ønsker at sprede den individuelle ejendomsret til de flest mulige lønmodtagere. Så langt er vi enige med de Radikale, hvis forslag bygger på samme ideer. For de offentligt ansatte og ansatte i virksomheder, der ikke giver overskud, kan man ikke skabe overskudsdeling i gængs forstand. Det er vi også enige med de Radikale om. Men man kunne måske finde nogle ikke-tvangsmæssige løsninger, der gjorde det attraktivt for disse lønmodtagere at interessere sig for aktive investeringer i dansk erhvervsliv. Regeringen er meget åben over for en forhandling om dette spørgsmål.

Min konklusion er altså for det første, at SFs forslag har en sådan karakter, at end ikke Socialdemokraterne vil røre forslaget med en ildtang – i hvert fald ikke på denne side af et valg. Hvad Socialdemokratiet lader sig lokke til bagefter, kan ingen vide, for det vil Socialdemokraterne jo ikke udtale sig om, før valget er overstået.

For det andet, at lyrikken og indholdet i Socialdemokratiets forslag ikke hænger sammen, og at det socialdemokratiske forslag også af den grund er uigennemførligt.

For det tredje, at de Radikales forslag bortset fra tvangselementet ligger tæt på principperne i regeringsforslagene.

Derfor bliver konklusionen for det fjerde, at den farbare vej ud af mange års dødvande med hensyn til OD er en konstruktiv dialog med udgangspunkt i regeringens forslag.

Jeg inviterer hermed Folketinget til denne dialog, og jeg må på regeringens vegne afvise SFs og Socialdemokratiets forslag, ligesom regeringen må afvise de Radikales forslag i den foreliggende form, men med en bemærkning om, at vi er enige med de Radikale om en række af de principielle synspunkter, hvorfor der bør være et godt grundlag for den fremtidige dialog.

Svend Auken (S):

Jeg sad, da jeg hørte arbejdsministerens tale for et øjeblik siden, og undrede mig over den usædvanlig aggressive tone, arbejdsministeren betjente sig af her i dag. Er det nervositeten op til det kommende folketingsvalg? Er det arbejdsministerens almindelige tilbøjelighed for det, der vist i et sprog, han kender godt, kaldes »hard sale«, altså den stærke sælger?

Eller er det udtryk for den forståelige desperation, arbejdsministeren må være besjælet af, når man tænker på, at udfaldet af den debat, vi har her i dag, uvægerlig vil blive, at kun beskedne frynser af regeringens lovkompleks vil stå tilbage med udsigt til vedtagelse? Af de mange lovforslag og udviklede skattefiduser, regeringen har lagt frem som sit OD-forslag, ved vi på forhånd, at der kun vil være tilslutning til en beskeden forhøjelse af den skattefrie bundgrænse i loven om særlig indkomstskat. Hele den øvrige bygning har ingen fremtid i dette Ting, og da arbejdsministeren jo er bygværkets bygmester, er han naturligvis ulykkelig over denne situation.

Arbejdsministeren havde imidlertid ret i én ting. Han sagde, at det er en afgørende forskel på regeringens forslag og Socialdemokratiets tanker, at i regeringens forslag er der løfter om masser af penge til folk, det er der ikke i Socialdemokratiets. Deri har han ret. Det er en forskel. Vi lover ikke i en situation med et underskud på betalingsbalancen på 34½ mia. kr. skattelettelser i milliardklassen til de højestlønnede funktionærer i dette land. Vi mener ikke, der er samfundsøkonomisk basis for det. Vi mener ikke, det bidrager til at løse vore økonomiske problemer.